

— Βικτωρία, σύ μοι ὁμιλεῖς τοιουτοτρόπως;

— Ἀνομολογῶ, Ἐρρίκη, ὅτι αἱ διαβεβαιώσεις αὐτῶν καίτοι πολλάκις ἐπικυρώθησαν, ἐπιτυχάνουσι σχεδόν. Πρέπει ὅμως νὰ τὰς ἀπευθύνῃς καλῶς, κατὰ δυστυχίαν δέ, μαρκήσιε, συνηλήφθης εἰς τὴν παγίδα. Ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς μου ἔλαβον ἐγὼ τὴν ἐπιτολὴν σου καὶ ἦλθον ἀντ' αὐτῆς.

Ἐφώσασα τότε τὴν μακροῦς τῆς ἐποπτείας ἐναντι αὐτοῦ. Ἀκτὶς σελήνης ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της. Τὰ λεπτὰ καὶ ρόδινα χεῖλη της διέστελλεν εἰρωνικὸν μειδίαμα, τὸ δὲ ζωπρὸν καὶ λάμπον βλέμμα της ἐξηκόντιζεν ἀστραπὰς. Εἶτα ἐγέλασε τὸ σαρκώνιον. Ὁ μαρκήσιος ὑπεχώρησεν ἐκπληκτος καὶ ὀργισμένος.

— Σὺ! ἐπιθύρισε, πάντοτε σὺ! Μὲ μισεῖς πολὺ λοιπόν;

— Ναί, εἴμεθα ἀντίπαλοι. Ἰδῶμεν τίς θὰ κερδήσῃ. Εἶσαι μᾶλλον ἐμοῦ ὑπέρροχος, μαρκήσιε, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πικροῦργος.

— Ἀ! μοχθηρὰ νέα, δὲν θὰ με περιπαίξεις αἰωνίως. Ἀὰ τὸν ἄγιον Ἰάκωβον τῆς Κομποστέλλης, ἐρριζομαι ὅτι θὰ ὑπερνικήσω τὰς μηχανογραφίας σου.

— Δέχομαι τὴν πρόκλησιν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ συναντηθῶμεν ἐντὸς ὀλίγου.

Ἡ Μερσεδὴ προέφερε διὰ βαιᾶς φωνῆς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις. Ἐκαλύφθη διὰ τῆς μακροῦς τῆς αὐθις καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέϊ βήματι.

Ὁ μαρκήσιος ἐθεώρησε τὴν ἀπομακρυνομένην νεάνίδα.

— Ναί, ἐπιθύρισε, ἡ νέα αὕτη περιφρονεῖ τὰς ἀπειλάς μου. Νομίζει ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ με ἀψηφήσῃ τις ἀτιμωρητί! λανθάνουσα, δεσποινίς, καὶ θὰ σοὶ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐφθασε πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ σιδηρουργοῦ, ἧς διέβη τὴν φλὶν καὶ διήλθε τὴν αὐλήν. Φῶς ἔλαμπεν εἰς τι παράθυρον τοῦ πρώτου ὀρόφου. Δύο ἄνδρες καθήμενοι πρὸ τραπέζης μεστῆς ἐργάτων, ἐφαίνοντο ζωηρῶς συνομιλοῦντες. Ἦσαν ὁ σιδηρουργὸς Ἐσπερρος καὶ ὁ δερματοουργὸς Ἰρρούμπερη.

— Ἀ! ἅ! ἐσκέφατο καθ' ἑαυτὸν ὁ μαρκήσιος. Τοὺς συλλαμβάνω ἀναμφιβόλως συνωμοτοῦσιν. Ὁ βρασιλεὺς Ἰωσήφ δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ μοὶ ἀπονεύμῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του. Διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας ἐξυπηρετῶ καὶ τὰ συμφέροντά του καὶ τὰ ἰδικά μου. Δὲν πρέπει νὰ ἀστευώμεθα, πρόκειται περὶ σπουδαίων. Κρύφθητι καὶ πρὸ πάντων ἄκουσον καλῶς.

Ὁ μαρκήσιος ὥλισθησεν ἀθροῦσως, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ σκότους. Ἀνελθὼν ἐπὶ ἡμιτεθραυσμένης μαρμαρίνης στήλης, κατάρθωσε νὰ τοποθετηθῇ ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἡμιτεθραυσμένον παράθυρον οὕτως ὥστε, νὰ δύναται ν' ἀκούῃ ὅσας τὴν συνομιλίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ χάνῃ.

— Ἰχι, ἔλεγεν ὁ νεώτερος, τριακοντούτης περίπου, διὰ φωνῆς διακεκομμένης. Καὶ πάλιν, ἔχι. Δὲν πρέπει τίποτε νὰ κάμωμεν με αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν ἓνας στρατηγὸς, ὁ ὁποῖος διοικεῖ στρατὸν, δὲν εἰσέεισι διάλκον τὴν ἰσχυρίαν τοῦ λαοῦ τὸν ὁποῖον βέλνῃ ὑπὸ τῇ ἐξουσίᾳ, πρέπει νὰ τοῦ τὴν μάθουν με μα-

χαίριαις. Ὅλα εἶνε ἑτοίμα δι' αὐρίον. Ἀνάγκη νὰ φονεύσωμεν τὸν στρατηγὸν Μιραμὼν.

— Διάβολε! ἐσυλλογίσθη ὁ μαρκήσιος. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε πολὺ ζωηρός. Ἀς ἴδωμεν ἂν καὶ ὁ σιδηρουργὸς εἶνε τόσο φλογερός.

— Πῶς παραφέρεσαι, Γιάννη! ἀπεκρίθη ὁ Ἐσπερος. Ἰσως ἡ πρεσβεῖα δὲν εἶχε πολλὴν ἐπιτηδεύτητα. Ὁ πρόεδρος αὐτῆς Δαγκουιλὰρ ἐξετέλεσε καλὰ τὴν ἐντολήν του; Εἶν' ἀλήθεια ὅτι ὁμιλεῖ καλὰ τὰ ἰσπανικά, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἡ συνήθης ὀρηκτικὴ φύσις του τὸν ἀπεμάκρυνε τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ. Ἡ ἐντολή ἦτο δύσκολος καὶ ἔπρεπε νὰ γείνη καλλιτέρα ἐκλογή.

— Ὅχι, μάστορη, μὴ τὸ συλλολίζεσαι αὐτό. Ἐτοί λέγεις πάντοτε ὅσας ἀποτυχάνομεν, ὁποῖος δὲν ἐπιτύχῃ ὅ,τι θέλει, εἶνε ἀδέξιος. Ἀλλ' ἐγὼ ἤκουσα τὸν Δαγκουιλὰρ καὶ σὲ διαβεβαίω ὅτι ἐφέρθη λαμπρά. Ὁρῆος ἐμπροσθεν τοῦ Μιραμὼν, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἐστράφη ἀπλῶς ὀλίγον, τοῦ ὠμίλησεν ἀπλῶς, χωρὶς ζωηρότητα καὶ ταπεινώσιν. Ἄκουσε κατὰ γράμμα τὴν ὁμιλίαν των, τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμαι λέξιν πρὸς λέξιν:

— «Στρατηγέ, εἶπεν ὁ Δαγκουιλὰρ, ἐρχόμεθα ἐν ὀνόματι τῶν συμπολιτῶν μας νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὑπὸ ποίους ὁρους συγκυριατικῶς ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸν βρασιλέα Ἰωσήφ.»

— Ἄ! ἔχετε ἐγγράφους τοὺς ὁρους τούτους; τὸν ἠρώτησε μειδιῶν ὁ Μιραμὼν. Δοτέ μοι αὐτοὺς θὰ τοὺς ἀναγνώσω ὅταν εὐκαιρήσω καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τινὰ διακέρυξιν, τὴν ὁποίαν θὰ τοιχοκολλήσω ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ Βιλβὰου καὶ τοῦ Βούργου.»

— «Μὲ συγχωρεῖτε, στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ Δαγκουιλὰρ, βεβαίως δὲν ἐννοήσατε. Δὲν ὑποβάλλομεν ἀναφορὰν, ἀλλ' εἴμεθα ἀντιπρόσωποι τοῦ οὐασκωνικοῦ λαοῦ.» (ἀκολουθεῖ)

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

(Διήγημα Ἐδγάρδου Πόε)

Μοὶ εἶπον οἱ ἑταῖροι, ἐάν ποτε ἐπισκερῶ τὸν τάφον τῆς φίλης, νὰ καταβάλω μὴ κρίς τινὰς φροντίδας ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐδγάρδου Πόε.

Αἱ συμφοραὶ ἡμῶν εἰς πολυπληθεῖς. Ἡ δυστυχία εἶνε ποικιλόμορφος. Ἐφαπλουμένη ως οὐράιον τόξον ἐν τῷ ὀρίζοντι, ἀποτελεῖται ἐκ γωμάτων ὡς ἐκεῖνο ποικίλων καὶ συγγενῶς συνδεμένων, ἐφαπλουμένη ἐν τῷ ὀρίζοντι ὡς οὐράνιον τόξον! Πῶς ἐκ τύπου θείας καλλονῆς πρὸς ἡμᾶς ἐμὲ πρὸς δυσμορφίας; Πῶς ἐκ τῆς συγγενείας καὶ τῆς εἰρήνης παρόμοιόν τι πρὸς τὸ ἄλγος; Ἀλλ', ὡς ἐν τῇ ἡθικῇ, συνέπειαι τοῦ καλοῦ εἶνε τὸ κακόν, οὕτω καὶ ἐν τῇ ποσγηματικῇ ἡ χαρὰ ἐπιφέρει τὴν θλίψιν, τοῦ παρόντος ἄλγους εἶτε παραγομένου ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς παρελθούσης εὐδαιμονίας, εἶτε ἔχοντος τὰς ρίζας αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκτάσεσιν αἰώνιας. Δυνατὸν ποτε νὰ ὑπῆρξεν.

Διηγοῦμαι ἱστορίαν, ἥς ἡ οὐσία εἶνε φρικωδεστάτη, θὰ τὴν ἀπεσιώπων δὲ τῷ ὅτι, ἂν μὴ αὕτη ἦτο χρονικὸν μᾶλλον αἰσθητικὸν ἢ πραγματικὸν γεγονός.

Ὁνομάζονται Αἰγαῖος, ἀποσιωπῶ δὲ τὸ οἰκογενειακὸν μου ὄνομα. Τὸ μελαγχολικὸν μου καὶ γηραῖον προγονικὸν ἐνδιαίτημα εἶναι ἐνδεδότερον καὶ ἀρχαιότερον τῶν πύργων τοῦ τόπου. Ἀπὸ πολλοῦ οἰκογενεῖά μου ἔχωμε τὴν φήμην γενεᾶς ἀνθρώπων φαντασιοπλήκτων καὶ τοῦτο, ὡς ἐκ πολλῶν λεπτομερειῶν ἀξιοπεριέργων, τοῦ χαρακτήρος τοῦ οἴκου ἡμῶν, τῶν ἐν τῇ αἰετοῦ τοιχογραφίᾳ, τῶν ἐπιστροφῶν τοῦ κοιτῶνος, τῶν ἐπὶ τῶν στύλων τῆς αἰθούσης τῶν δ' πλυνφῶν, τῆς στοᾶς ἐν ᾗ ὑπῆρχον αἱ ἀρχαῖαι εἰκόνες, τοῦ ἐξωτακτικοῦ τῆς βιβλιοθήκης, καὶ, τέλος, τοῦ παραδοξολόγου αὐτῆς περιεχομένου, ἅτινα πάντα ἐδικαιολογοῦν πληρέστατα τὴν φήμην τούτην.

Ἡ ἀνάμνησις τῶν πρώτων μου χρόνων συνδέεται στενῶς μετ' αὐτῆς τῆς αἰετοῦσης καὶ αὐτῶν τῶν τόμων, περὶ ὧν οὐδὲνα πλέον λόγον θά κάμω. Ἐκεῖ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου, ἐκεῖ δὲ καὶ ἐγὼ ἐγεννήθην. Ἀλλὰ περιττὸν κρίνω νὰ εἶπω, ὅτι δὲν εἶχον προὔταρξαι, ὅτι ἡ ψυχὴ ἡμῶν δὲν ὀφίσταται πρὶν εἰς ἐμφανισθῆναι ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ ἀρνεῖσθε; Περιοιτῇ πλέον πᾶτα ἀμφισβήτησιν. Ἐνίκησα καὶ μὴ ζητῆσι νὰ μοὶ ἀμφισβητήσῃ τὴν νίκην. Ὑπάρχει ἄλλως ἐ ἐν ἡμῖν ἀναπόλησις τις αἰθερίων μορφῶν, βλεμμάτων νοερῶν καὶ λαλούντων, ἡχῶν μελωδιῶν ἀλλὰ μελαγχολικῶν ἀναπλήσεις, ἡτις οὐδέποτε μᾶς ἐγκαταλείπει· εἶδος τι μνήμης ὁμοίας πρὸς σκιὰν, κενεῖν, ποικίλῃν, ἀορίστου, ἀμφιβάτου καὶ ἐφ' ὅσον τὸ λογικὸν ὑπάρχει ἐν ἐμοί, μοὶ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαλλαγῶ τῆς οὐσιώδους ταύτης μορφῆς.

Ἐν τῷ θλάμῳ τοῦ ὧ ἐγεννήθην. Βεθυσιμένος ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς μακρᾶς νυκτός, ἥτις ἐν τούτοις πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ ἀνυπαρξία, ἵνα πέσω αἰφνης ἐν μέσῳ τόπου μεμαγευμένου, φανταστικοῦ ἀνακτόρου, ἐν μέσῳ τῶν παραδόξων διαιτημάτων τῆς μοναστικῆς σκέψεως καὶ πολυμυθείας, περιέφερα τριγύρω, ὡς ἦτο τοῦτο φυσικόν, βλέμμα διάπυρον καὶ ἐπτοημένο, ἐδαπίζεσα τὰ παιδικά μου ἔτη εἰς τὰ βῆλα καὶ τὴν νεότητά μου εἰς ρεμβασμούς· ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι τοῦ χρόνου προῖντος καὶ τῆς ὥρας μου ἀνδρώσεως μου εὐρεύτης με ἔτι ἐν τῷ προγονικῷ διαιτηματι, τὸ παράδοξον εἶναι ἐν τῇ στασιμότητι ταύτῃ τοῦ βίου μου, ἡ πλήρης ἀνατροπὴ ἡ ἐπελθὺσα ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος μου καὶ αὐτῶν ἐν τῶν κοινωτέρων μου σκέψεων. Αἱ πραγματικότητες τοῦ κόσμου με προσβάλλουσιν ὅσπερ αἶναι, καὶ μόνον ὡς ὁπτασίαι, ἐν ᾧ ἄρ' ἐτέρου αἱ παράφοροι ἰδέαι τῆς χάρας τῶν ὄντων ἦσαν οὐ μόνον ἡ καθημερινὴ τροφὴ τῆς ὑπάρξεώς μου, ἀλλὰ καὶ ἀπετέλειον ὁλόκληρον καὶ τὴν μόνην ὑπὸ ξίφ μου.

Ἡ Βερενίκη καὶ ἐγὼ ἡμεθα ἐξάδελφοι, αὐξανόμενοι ὁμοῦ ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ. Ἀλλ' ἡυξανόμεθα κατὰ διάφορον ἑκαστος τρόπον, ἐγὼ ἄσπερος καὶ βεθυσιμένος ἐν τῇ μελαγχολίᾳ μου, ἐκείνη φαεινὴ, χαρίεσσα καὶ πλήρης ἐνεργητικότητος. Ἡμεῖς ἐκ ἀντιθέσεως ἐπὶ τῶν λόγων, ἐγὼ ἐμελέτων ἐν τοῖς καλλοῖς· ἐγὼ ἔκρινον ἐν τῇ ἰδίᾳ μου καρδίᾳ καὶ ἤμην σώματι καὶ ψυχῇ ἀφοσιωμένος εἰς ἀκατάπαυστον καὶ ἐπίπονον μελέτην, ἐκείνη δὲ εἶχε ριφθῇ ἀμέριμνος ἐν τῷ ρεύματι τοῦ βίου, ἀδιαφοροῦσα ἐν τῇ πορείᾳ τῆς περὶ σκιῶν ἡ τῆς σὺ πηρεᾶς φυγῆς τῶν μαυροπετερυγῶν ὥρων. Βερενίκη! Προσέτω τὸ ὄνομά τῆς, Βερενίκη! καὶ ἀπὸ τῶν ταφροχόων ἐρπίων τὴν μνήμης μου κατασφύουσι ἐν τῷ ἡχῷ τούτῳ μυρία θυρυβώδεις ἀναμνήσεις! Ὁ! ἡ εἰς ὧν αὐτῆς, φαεινὰ καὶ χαρίεσσα, ὅπρῃα ἦτο κατὰ τὰς πρώτας ἐτι ἡμέρας τῆς νεότητός της, ζῇ ἐδῶ, ἐνώπιόν μου! Ὁ! μεγαλοπρεπὴς πλήν φανταστικῇ καλλονῇ! Ὁ! σιελφί τῶν ἁλῶν τοῦ Ἀρνάϊμ! Ὁ! ναῖας τῶν πηγῶν! Καὶ ἔπειτα, καὶ ἔπειτα τὰ πάντα μυστήριον καὶ τῶμας, ἱστορία ἀνεκδιήγητος. Νόσος, νόσος ἀπαισία ἐπέσκηψεν αἰφνης ἐπ' αὐτῆς ὡς ὁ σιμεὺν καὶ ἐν ᾧ ἐθαύμαζον αὐτὴν, ταυτοχρόνως τὸ πνεῦμα τῆς μεταμορφώσεως δ' ἤρχετο γρὰ ὅπως ἀποκαλύπτει τὴν νόσον, καὶ εἰσέδυν ἐν τῷ πνεύματι της, τὰς ἐξεις καὶ τὸν χαρακτήρα της, διαπαράττον διὰ τοῦ λεπτοτέρου καὶ τοῦ πλέον φρικώδους τρόπου αὐτὴν τὴν ταυτότητά της! Φεῦ! ὁ ἀνατροπὴ ἐπῆλθεν καὶ ἤρχετο· ἀλλὰ τὸ θῆμα, ἡ ἀληθὴς Βερενίκη, τὴν εἶχε γὰρ ἐν τῇ τῇ ἐξέφραξιν πλέον, ἢ μᾶλλον δὲν ἀνυλῶριζον πλέον ἐν αὐτῇ τὴν Βερενίκη.

Μεταξὺ τῶν ἀλλεπαλλήλων νόσων αὐτῇ ἐπῆλθεν ἡ ἀπαισία αὐτῇ πρώτῃ προσβολῇ, ἡ τόσον φρικώδως ἀναστατώσασα τὴν φυτικὴν καὶ ἡθικὴν ὑπαρξίν τῆς ἐξαδέλφης μου, ἀναφέρω, ὡς τὴν πλέον θλιβεράν καὶ πεισματωδῆ, εἶδος τι ἐπιληψίας ἀποληγοῦσης πολλάκις εἰς φρικώδη καταληψίαν, καταληψίαν καθ' ὅλα ὁμοῖαν πρὸς θάνατον, εἰς ἣς ὕστερον ἀνελάμβανεν ἐν τοῖς περιπτώσει διὰ τρόπου θλῶς ἀποτόμου καὶ αἰφνιδίου. Καὶ ἡ ἰδία μου ταυτοχρόνως νόσος, διότι μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ κατάστασις μου δὲν ἠδύνατο νὰ κληθῇ ἄλλως, καὶ ἡ ἰδία μου νόσος ἐπετείνετο ταχέως, λαβοῦσα ἐπὶ τέλους, ὡς ἐκ τῆς καταχρήσεως ἣν ἔκαμνον ἐπὶ τοῦ ὀπίου, χαρακτῆρα μονομανίας καινοφανοῦς καὶ παραδόξου. Ἀπὸ ὥρας εἰς ὥρας, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπέτεινε τὴν ἐνέργειάν της καὶ ἐπὶ τέλους με καθυπέταξε κατὰ τρόπον ἁλλόκοτον καὶ ἀκατάληπτον. Ἡ μονομανία μου, ἂν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ταύτην, συνίστατο εἰς τὴν νοσηρὰν ὑπερσυστοιχίαν τῶν λειτουργιῶν τῆς διανοίας τῶν καλουμένων ἐν τῇ φιλοσοφικῇ διαλέκτῳ λειτουργιῶν τῆς προσοχῆς. Πιθανὸν νὰ μὴ ἐννοῶμαι, καὶ φοβούμαι τὸν ὅτι μὴ ἀδυνατῶ ἀπολύτως νὰ περάσω εἰς τὸ κοινὸν τῶν ἀναγνωστῶν ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς νευρικῆς ταύτης ἐντάσεως τοῦ ἐνδιαφέροντος, μετ' οὗ προσηλωμένη ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν πλέον κοινῶν καὶ συνήθων ἀντικειμένων.

Τὸ νὰ σκέπτομαι ἀκαταπαύτως ἐπὶ δλοκλήρους ὥρας, ἔχων τὴν προσοχήν μου προσηλωμένην ἐπὶ τινος παιδαριώδους ἀντικειμένου, ἐπὶ τοῦ περιθωρίου ἢ τοῦ κειμένου βιβλίου τινος· τὸ νὰ ἵσταμαι προσηλωμένος κατὰ τὸ πλεῖστον θερινῆς ἡμέρας ἐπὶ σκιᾶς ἁλλοκότου ἐκτενισμένης λεζῶς ἐπὶ τοῦ τάβη πητος ἢ τῷ δαπέδῳ· ν' ἀραιῶμαι ἐπὶ νύκτα ὁλόκληρον ἀτενίζων ἄγρυπνος τὴν εὐθείαν φλόγα τῆς λυχνίας ἢ τὴν ἐν τῇ ἐστὶα πυρὰν νὰ ρεμβάζω ἡμέρας δλοκλήρους ἐπὶ τοῦ ἀρώματος ἐνδὸς ἀνθοῦ· νὰ ἐπαλαμβάνω μονοτόνω· συνήθη τινὰ λέξιν ἕως οὗ ὁ τόνος αὐτῆς, ὡς ἐκ τῆς ἐπιναλήψεως, ἔπαυσε παρέχων ἰδέαν τινὰ ἐν τῷ πνεύματι μου, ἢ νὰ γάνω πᾶν αἴσθημα κινήσεως ἢ ὑπάρξεως φυσικῆς, παραδιδομένης εἰς ἀπόλυτον καὶ ἐπιμόνας παρατεταμένην ἀνάπαυσιν, τοιοῦτοι ἦσαν οἱ κοινότεροι καὶ ἥττον ὁλέθριοι ρεμβασμοί, ὅχι ἀναμφιβόλως ἐντελῶς, πρωτοφανεῖς, ἀλλ' ἀνεπίδεκτοι βεβαίως πάσης ἐξηγήσεως καὶ ἀναλύσεως.

Ἐπιθυμῶ νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον. Ὁ χαρακτῆρ τῆς ἀτάκτου, τῆς σφοδρᾶς καὶ νοσηρᾶς προσοχῆς ἣν διηγεῖρον αὐτῶ ἐν ἐμοὶ ἀντικείμενα φροῦδα καθ' ἑαυτὰ, δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετ' τὴν πρὸς ρεμβασμὸν κλίσιν, τὴν κοινὴν παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς ἔγροις διάπυρον φαντασίαν. Ὁχι μόνον δὲν ἦτο, ὡς τις ἤθελεν ὑποθέσει, τοιούτης τις κλίσις ἐν βαθμῇ ὑπερμέτρῳ, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἡ ὁ ἀρχικῶς καὶ κατ' οὐσίαν εὐκρινής. Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν περιπτώσεων τούτων, ὁ ρεμβάζων, ὁ εὐφρατέστατος ἄνθρωπος, ἔχει κατὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς δράσεως τοῦ τοῦ ἀντικείμενου τῶν ρεμβασμῶν αὐτοῦ ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους συμπερασμάτων καὶ εἰκασίων, οὕτως ὥστε, κατὰ τὸ πέρας ἐνδὸς τῶν ρεμβασμῶν τούτων, τῶν μεστωμένων ἐπὶ τὸ πολὺ ἡδονῆς, ἡ κυρία αἰτία ἡ παραγαγεῖσα τὸν ρεμβασμὸν ἐκπνέει εἰς δλοκλήρου καὶ λησμονεῖται. Εἰς ἐμὲ, ἀπεναντίας, ἡ ἀφελήρια ἦτο ἀναλλοίωτος φροῦδὴ καὶ τοῖς περιβεβλημένην πρὸ τῆς ἀπονεκτικῆς μου δράσεως εἰς ἀφῆρον μᾶλλον φανταστικόν. Σπαινίως καὶ ὀλίγα ἔκαμνον συμπεράσματα, καὶ ταῦτα δὲ ἐπανεστέρων ἐπιμόνως πρὸς τὸ κύριον ἀντικείμενον ὡς πρὸς κέντρον. Αἱ μελέται οὐδέποτε μοὶ ἔπῃσαν ἀύρεστοι· καὶ περὶ τοῦ τέλους τοῦ ρεμβασμοῦ ἡ κυρία αἰτία αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ ἐξαφνισθῇ, προσέβαλλε τὸ ὑπερηθισμένον ἐνδιαφέρον μου, τὸ κύριον τοῦτο χαρακτηριστικὸν τῆς νόσου μου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἰδιαζόντως ἐξηγμένη ἐκ τῶν πνευματικῶν μου λειτουργιῶν ἦτο ἡ τῆς προσοχῆς, ἐν ᾧ παρὰ τῷ κοινῷ ὄνειρόπλῳ εἶναι ἡ τῆς μελέτης.

Τὰ βῆλα ἅτινα τότε ἀνεγίνωσκον ἀγνοῶ ἐν συνέτεινον θετικῶς εἰς τὴν ἐπίτασιν τῆς νόσου μου, ἀλλὰ συμμετεῖχον, ὡς ἐννοεῖ τις, τῶν χαρακτηριστικῶν ἰδιοτήτων αὐτῆς τῆς νόσου· ὡς ἐκ τῆς φανταστικῆς καὶ ἀκατανόητου αὐτῶν φύσεως. Ἐθουμούμαι καλλίστα, μεταξὺ ἄλλων, τὸ ἐγγεγιδιον τοῦ εὐγενοῦς Ἰταλοῦ Καίλιου Σικούντου Κορρέου, ἡ εἰς Μεγαλειότητος τῶν Ὀλβίων Βασιλείων τοῦ Θεοῦ, τὸ

μέγα σύγγραμμα τοῦ ἁγίου Διόγωνα, τῆς Χώρας τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ Περὶ Σώματος τοῦ Χριστοῦ τοῦ Τερτυλλιανοῦ, οὗτινες ἡ περικεπὴ ἄ' ἰπθάνεν δ' Ἰδὸς τοῦ Θεοῦ εἶνε πιστευτὸν διότι εἶνε ἀτοπον· καὶ ἐναφιασθεὶς ἀνέστη εἶνε βέβαιον διότι εἶνε ἀδύνατον, ἀπερέφρησεν ἀποκλειστικῶς τὸν χρόνον μου ἐπὶ ἐβδομάδας ὁλοκλήρους εἰς ἐπίπονον καὶ ἀκαρπον μελέτην.

Οὕτω, τὸ πνεῦμά μου, μετατοπισθὲν τῆς ἰσορροπίας τοῦ ὑπὸ ἀσημάτων ἀντικειμένων, ὡμοίαζε πρὸς τὸν παράλιον βράχον τὸν ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστῖως, ὅστις ἀνίστατο ἀκίνητος εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν φρικωδέστατον μανίαν τῶν ὁδάτων καὶ τῶν ἀνέμων, ἔτρεμε δὲ ἐπὶ ἀπλή ἐπαφῇ τοῦ ἀνθρώπου ἀσφοδαλεῦ. Ἐπιπόλαιος τις φιλόσοφος θὰ κρίνῃ ἀπλούστατον καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ φρικώδης ἀλλοίωσις τῆς Βερενίκης ἦν ἡ οἰκτρὰ νόσος ἐπὶ ἡγεῖται αὐτῆς κατὰστασι μοι παρείχετο πλείστα ὑποκείμενα πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἐτόνου καὶ ἀτάκτου μελέτης ἥς τὸν χαρακτήρα περιέγραψεν. Ἀλλὰ καθόλου ἐν συνείδαινε τοιοῦτόν τι. Κατὰ τὰ δαλείμματα τῆς νόσου μου ἡ συμφορὰ ἐκείνης μοι προϋκίνει ὁμολογουμένως γλίψιν· ἡ τελεία καταστροφή ἡ ἐπελθούσα ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ ὁλοκλήρως τῆς μου συνεκίεσε βλάβος τὴν καρδίαν· συνεχῶς διτρεῖται μετὰ πικρίας τοὺς μυστηριώδεις καὶ καταπληκτικούς λόγους οἵτινες τῇ ἐπέφερον τόσον παρὰδοξον καὶ αἰφύδιον ἀνατροπὴν. Ἀλλ' αἱ σκέψεις αὗται ἦσαν ὅπως ἀσχετοὶ πρὸς τὴν ἰδιουσυκρασίαν τῆς νόσου μου, καὶ τοιαῦται, ὅποια ἐν παρομοίαις περιστάσεσι θὰ προσεφέροντο καὶ εἰς τοὺς κοινότερους τῶν ἀνθρώπων. Πιστὴ εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς χαρακτήρα, ἡ νόσος μου, ἐπορίζετο τὴν τροφὴν τῆς ἐκ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἡττον μὲν ἀξιολόγων ἀλλὰ πλέον ἀπροσδοκίων, τῶν ἐκδηλουμένων ἐν τῷ φυσικῷ συστήματι τῆς Βερενίκης, — ἐκ τῆς ἀλλοιότητος καὶ τρομερῆς ἀστροφῆς τῆς ἀτομικῆς τῆς ταύτης.

Κατὰ τὰς λαμπρότερας ἡμέρας τῆς ἀπαραιμύλου καλλονῆς τῆς εἰμαι ὑπερβίβαιοι δι' οὐδέποτε εἶχον ἐρασθῆ αὐτῆς. Ἐν τῇ παραδόξῳ ἀνωμαλίᾳ τῇ ἐπικρατούσῃ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεώς μου, τὰ αἰσθητά οὐδὲ ποτε προήρχοντο ἐν ἐμοὶ ἀπὸ τῆς καρδίας, καὶ τὰ πάθη μου πηγάζονσι πάντοτε ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Διὰ μέσου τῶν ὑπολεύκων μαρμαρυγῶν τοῦ λυκαυγῆς, τὴν μεσημβρίαν, διὰ τῶν δικτυωτῶν σκιῶν τοῦ δάσους καὶ τὴν νύκτα, ἐν τῇ σιγῇ τῆς βιβλιοθήκης μου, τὴν ἐβλεπον διερχομένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ τὴν ἐβλεπεν, ὅχι ὡς τὴν Βερενίκην τὴν ζῶσαν καὶ ἀναπνέουσαν, ἀλλ' ὡς ὅπτασιαν· ὅχι ὡς ἐπὶ γείον, ὡς πλάσμα ἔνταρκτον, ἀλλ' ὡς τὴν ἀφρογῆ· ἢ ἐννοίαν τοιοῦτον ὄντος· ὡς τὴν ὅχι θαυμασμοῦ ἀλλ' ἀναλόγους· ὅχι ὡς ἀντικείμενον ἔρωτος, ἀλλ' ὡς τὸ θέμα σκετικῆς καὶ ἀκανόνιστου μελέτης. Καὶ κατ' ὅπιν, κατόπιν ἐφρικίων ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς, ὡρῶν ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῆς καὶ ἐν ᾧ θρηνῶ τὴν οἰκτρὰν αὐτῆς καταπτώσιν, ἀναπολῶ δι' ἐπὶ πολὺ μὲ εἶχεν ἀγαπήσει· καὶ δι' ἀκαθάρτην τινά στυγὴν τῇ ὁμίλῃσιν περὶ γάμου.

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ἐπλησίαζεν, διὸ τὸ ἀπόγευμα χειμερινῆς τινος ἡμέρας, μιᾶς τῶν προώρων θερινῶν, γαληνῶν καὶ οὐκ ὀμβρινῶν ἐκείνων ἡμερῶν, αἵτινες εἶνε αἱ τροφαὶ τῆς ὥρας· Ἀλκυόνης, ἐκαθήμενη ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ μου, ὑποθέων δι' ἡμῶν μόνος. Διφνῆς ὅμως, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδον τὴν Βερενίκην ὀρεῖαν ἐνώπιόν μου.

Ἡ ὑπερεξήμερή μου ἦρα φαντασία, ἡ ἐπιρροὴ τῆς ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ οὐλῆς, τὸ ἐν τῷ θαλάμῳ ἀόριστον λυκαυγῆς, τὸ βαθύχρουν ἐκείνης φέρεμα, εἰ ἐξ ὧν τούτων παρστήσει τὸ ἀνάστημα ἐκείνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀσταθῶς ὑποτάξιμος καὶ ἀόριστος; Φαίνεται ὅτι εἶχεν αὐτῇ κατὰ τὴν διόφειαν τῆς νόσου τῆς. Δὲν προέφερον οὐδὲ λέξιν καὶ ἐγὼ δὲ ἀντὶ ὧν τῶν θησαυρῶν τοῦ κόσμου δὲν θὰ προέφερον οὐδὲ συλλαβὴν. Παγερὰ φρίκη διέτρεξε τὰ μέλη μου κατεπιβόητον ὑπὸ αἰσθηματος ἀνυποφύρου ἀγωνίας καὶ ὀλεθροῦ περιεργεῖα εἰσέδυν ἐν τὴν ψυχῇ μου· καὶ στραφεὶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλινέου μου, ἔστην ἐπὶ τινά χρόνον καὶ συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν μου, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σταθερῶς προσπλάμενους ἐπ' ἐκείνης. Φεῖ! ἡ ἰσχυρὴ αὐτῆς ἦτο ὑπερέπρος καὶ οὐδὲν λείψανον τοῦ προτέρου σώματος ἐπέζη ἡ

ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τέλος, προσήλωσα τὸ βλέμμα διάπυρον ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς.

Τὸ μέτωπόν τῆς ἦτο ὑψηλόν, ὠχρότατον καὶ παραδόξως γαλήνιον· καὶ αἱ τρίχες, ὡς ἄλλοτε μαῦραι ὡς ὁ γαγάτης, ἐκάλυπτον ἐν μέρει αὐτὸ καὶ ἐσκίαζον τοὺς κοίλους κροτάφους διὰ πολυαριθμῶν βοστρύχων, ἐχόντων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ζωηρὸν ξανθὸν χρώμα, ὧν ὁ φανταστικὸς χαρακτήρ φρικώδως ἀντετίθετο πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας κυριαρχοῦσαν μελαγχολικὴν ἑκφρασίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἄνευ ἐκφράσεως καὶ λάμψεως καὶ ἐφαίνοντο στεροῦμενοι κορῶν, ἀκουστικῶς μου δὲ ἀπέστρεψα ἀπὸ τῆς ὁμιλίας αὐτῶν προσηλώσεως ἵνα ἴδω τὰ λεπτυνθέντα καὶ ρικνὰ χεῖλη. Ἦνοιχθησαν, καὶ ἐν μειδίᾳ παραδόξως ἐμφαντικῶς ἀπεκαλύφθησαν βραδείως πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου οἱ ὀδόντες τῆς νέας Βερενίκης. Εἶθε νὰ μὴ ἐβλεπον αὐτοὺς ποτὲ, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀπέθνησκον εὐθὺς ἐφ' οὗ τοὺς εἶδον!

Ὁ κρότος θύρας κλειομένης προσέβαλε τὰ ὦτά μου, καὶ, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδον δι' ἡ ἐξαδέλφη μου εἶχεν ἐγκαταλίπει τὸν θάλαμον. Ἀλλὰ τὸν συντραχηλέα θάλαμον τοῦ ἐγκεφάλου μου δὲν ἤθελε παύει νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ τὸ λευκὸν καὶ φρικώδες φάσμα τῶν ὀδόντων ἐκείνης. Πᾶσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν κηλὶς, πᾶν νέφος ὑπάρχον ἐπὶ τοῦ ὁμιλίας τῶν, τὰ πάντα μοι ἀπευπώθησαν ἐν τῇ μνήμῃ μετὰ τὸ παροδικὸν ἐκεῖνο μειδίωμα! Τώρα μάλιστα αἱ μοὶ παρίστανται πολὺ καθαρώτερον ἢ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στικμὴν. Οἱ ὀδόντες! οἱ ὀδόντες! ἦσαν ἐδῶ, πάντοτε ἐδῶ, καὶ πανταχού, ὁρατοί, ψηλαφητοὶ ἐνώπιόν μου· μικροί, στενοὶ καὶ θαυμαστικῶς λευκοί, καὶ τὰ περιβάλλοντα αὐτοὺς ὠρὰ χεῖλη, φρικώδως τεταμμένα.

Τότε ἡ μονομανία μου ἐφθασεν εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτῆς σημεῖον, καὶ μάτην ἐπάλασσα κατὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἀκαταμάχτου καὶ ὑπερβολικῆς ἐπιρροῆς τῶν ὀδόντων. Μεταξὺ τῶν ἀπειροπληθῶν ἀντικειμένων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου οὐδὲν ἄλλο ἀπησχόλησεν τὴν σκέψιν μου εἰμὴ οἱ ὀδόντες. Ἡ θανατόμην ἐμαυτὸν κυριευθὲντα ὑπὸ παραφροσύνης πόνου πρὸς αὐτούς. Πάντα τὰ ἐνδιαφέροντά με ὑποκείμενα συνεχανούθησαν ἐν τῇ μνήμῃ μου ταύτῃ σκέψει. Ἐκεῖνοι, ἐκεῖνοι μόνον ἀπησχόλησαν ἀπεκλειστικῶς τὴν πνευματικὴν μου ὁδὸν καὶ κατέστησαν ἡ οὐσία τῆς πνευματικῆς μου ὑπάρξεως. Τοὺς θεώωσαν ἀέναντας καθ' ἑκάστην. Τοῦς περιέστρεφον πανταχόθεν. Ἐμελέων ἐπὶ τῆς φύσεως αὐτῶν. Παρατήρουν τὰ ἰδιαιτέρὰ τῶν γιωρίσματα, τὸν σχηματισμὸν τῶν καὶ ἐκσπέρμην ἐπὶ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς φύσεως αὐτῶν. Ἐφρικίων ἀποδίδον εἰς αὐτοὺς ἐν τῇ φαντασίᾳ μου αἰσθῆσιν καὶ αἰσθητά, καὶ μάλιστα, εἰς αὐτοὺς καὶ μόνους ἀσχετῶς πρὸς τὰ χεῖλη, τὴν δύναμιν ἡθικῆς ἐκφράσεως. Εἰπέ τις περὶ μιᾶς δε-ποινίδος δι' ἧς τῆς βῆμας ἦτο αἰσθημα, καὶ ἐγὼ δὲ περὶ τῆς Βερενίκης ἐπίστευον σπουδαίως, δι' ἧς πάντες οἱ ὀδόντες τῆς ἦσαν ἰδέαι! Ἄ! ἰδοὺ τὸ παράλογον σκέψης ἥτις με κατέστρεψεν! Ἰδέαι! Ἄ! δι' αὐτὸ λοιπὸν τοὺς ἐπὶ πόθου τόσοι παραφρόως. Ἡσθινόμην δι' αὐτῆς τῆς κατοχῆς τῶν ὀδόντων τὴν γαλήνην μου καὶ τὸ λογικόν.

Καὶ οὕτω ἐπῆλθεν ἡ ἐσπέρα, καὶ τὰ σκότῃ ἐξηπλώθησαν, ἐκχυδρῶθησαν, καὶ εἰτα διαλύθησαν, καὶ νέα ἡμέρα ἐπῆλθε, καὶ τὰ σκότῃ δευτέρως νυκτὸς ἐπισφαιρέθησαν περὶ ἐμὲ, καὶ πάντοτε διέεινον ἀκίνητος ἐν τῷ μονήρει μου θαλάμῳ, πάντοτε καθήμενος, πάντοτε βεθυθιμένος εἰς τὴν μελέτην, καὶ πάντοτε διακλινόμενος ὑπὸ τὴν φρικώδη ἐπιρροὴν τοῦ φάσματος τῶν ὀδόντων, τὸ ὅποιον ζωηρῶς καὶ μυσαρῶς εὐκρινὲς ἐκάλυπτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ φωτός καὶ τῶν μεταβλητῶν σκιῶν τοῦ θαλάμου. Τέλος, ἐν μέσῳ τῶν ὀνείρων μου ἦμεθα ἐκταγμένοι ἐν μεγάλῃ κραυγῇ φρίκης καὶ τρόμου, ἢ, μετὰ μικρὰν παύσιν, διεδέχθη ὁ θόρυβος ἀπελπιστικῶν φωνῶν, ὡς ἐν τῷ μεταξὺ διέκοπτον ὑπόχωροι στεναγμοὶ συμφορᾶς ἢ πένθους. Ἠγέρθη, καὶ, ἀνοίξας μίαν τῶν θυρῶν τῆς βιβλιοθήκης, εἶδον ἐν τῷ θαλάμῳ θεράπαινα· δακρυόερετον, ἐκποσάνα μοι· δι' ἡ Βερενίκη δὲν εἶχε πλέον! Εἶχε τὴν πρῶτην προσβολὴν ὑπὸ ἐπιληψίας· καὶ τώρα, ἐν τῇ νυκτί,

ὁ τάφος περιέειπε τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἐγκατοικίαν, καὶ ἔλπει αἱ προπαρσκαυεὶ τῆς ἐνταφιάσεως εἶχον ἤδη περατωθῆναι.

Πλήρης ἀγωνίας, καὶ καταπιεζόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου, διηυθύνθη μετ' ἀποστρέψεως εἰς τὸν κεινὸν τῆς μακαρίτιδος. Ὁ θάλαμος ἦτο εὐρύς καὶ λίαν ζοφερός, ἀνὰ πᾶν δὲ βῆμα προσέκοπτον ἐπὶ τῶν πρὸς ἐνταφίαισιν παρασκευῶν. Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἐκλείοντο, μοι εἶπε θεράπων τις, ἐπὶ τοῦ φερέτρου, καὶ ἐπὶ τοῦ σφετέρου τούτου, μοι προσέθηκε ταπεινοφώνως, ἔκειτο πᾶν ὅτι εἶχεν ἐναπνεύσει ἐκ τῆς Βερενίκης.

Ἀλλὰ τίς με ἠρώτησεν ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὸ πτώμα; Οὐδένας εἶχον ἰδεῖν τὰ χεῖλη ἀνεκινήθηκα καὶ ἐν τούτοις ἡ ἐρώτησις εἶχε γεῖναι εὐκρινῆς, καὶ αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ ἀντήχουν ἐν τῷ θαλάμῳ. Μοι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγω, καὶ, μετὰ στενοχωρίας, ἐπροχώρησα παρὰ τὴν κλίνην. Ἀνέκυρα ἐλαφρῶς τὰς πτυχὰς τῶν παραπετασμάτων ἄλλ' ὅτε ὑπερὸν τὰς ἀφῆκε, τὰ παραπετάσματα κινήσκειαν ἐπὶ τῶν ὀμων μου, καὶ με ἀπεχώρησαν οὕτως ἀτακτῶς τοῦ εἶω κόμου, περικλείσαντά με εἰς στενωπὴν μετὰ τῆς νεκρᾶς συνάφιας.

Ὅλη ἡ ἐν τῷ θαλάμῳ ἀτμόσφαιρα ἀπέπνεε τὸν θάνατον. Ἰδίως θμως ἡ ὀσμὴ ἡ ἐκκεχυμένη ἀπὸ τοῦ φερέτρου μὲ ἐδράπτει καθ' ὅπερ βολήν, καὶ ἐφανταζόμην ὅτι ὁσπὴν δηλητηρίου ἀνεδίδετο ἡδὴ ἀπὸ τοῦ πτώματος καὶ πᾶντα θὰ ἐθυσίαζον ἵνα διαφύγω, ἵνα ἀπαλλαγῶ τῆς ὀλεθρίας ἐπιρροῆς τῆς φθορᾶς καὶ ἀναπνεύσω μίαν ἐτι φορὰν τὴν ἀγνήν αὐσαν τῶν ἀθανάτων οὐρανῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶχα πλέον δυνάμεις ἵνα μετακινήθω, τὰ γόνατά μου ἐκλονοῦντα ὑπ' ἐμὲ καὶ ἐρριζώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀτενίζων τὸ πτώμα ἐξηλωμένον καθ' ἑλὼν αὐτοῦ τὸ ὕψος ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ φερέτρου.

Θεὲ ἐπουράνιε! εἶνε δυνατόν; Ὁ ἐγκέφαλός μου ἐταράχθη ἡ δ' ἀκτύλις τῆς νεκρᾶς ἀνεκινήθη πρῶτα ὑπὸ τὸν λευκὸν πέπλον τὸν περιβάλλοντα αὐτόν; Φρικτῶν ἐξ ἀνεκφράστου τοῦμου ἤγιστα βραδῶς τοὺς ὀρθαλμοὺς ἵνα ἴδω τὴν μερμήν τοῦ πτώματος, τῆς εἶχον περιδέσει τὰς σιαγόνας διὰ τακινίας, ἥτις θμως, ἀγνωσπῶς, εἶχε λυθῆ τὰ πλινθὰ χεῖλη συνασπείρουντο ὥστε ὑπομειδιῶντα, καὶ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς μελαγχολικῆς αὐτῶν σχισμάδος οἱ ὀδόντες τῆς Βερενίκης, λευκοί, σπιλπνοί, φρικτωδείς, με ἡτένιζον ἐν μετὰ τῆς ζωηρότητος ἀντικειμένου πρῶτα ὡς ζῶντος. Ἀπεσπᾶσθην ἐναγωνίως τῆς κλίνης, καὶ, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρω, ὠρμησά ὡς παράταρτον ἐκτὸς τοῦ θαλάμου τούτου ἐν ᾧ ἐβασίλευε τὸ μυστήριον, ἡ φρίκη καὶ ὁ θάνατος.

Ἐπανευρέθη ἐνδὲς τῆς βιβλιοθήκης μου ἐκαθήμενη, ἡμην μόνος. Μοι ἐφαίνετο ὅτι ἀρυπνίζομαι ἐκ συγκεχυμένου καὶ τραχώδους ὄνειρου. Παρετήρησα ὅτι ἦτο μεσονύκτιον, εἶχον δὲ λάξει πᾶσαν πρόνοιαν ἵνα ἡ Βερενίκη ἐνταφιασθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ δὲν εἶχον διατηρήσει σαρὴ καὶ εὐκρινῆ ἀντίληψιν τῶν συμβάντων κατὰ τὸ ζοφὸν τοῦτο διάστημα. Ἡ μνήμη μου ἐν τούτοις ἦτο μετ' ἡ φρίκης, φοικῆς τόσον φρικτῶς ἐστέρως, ὅσον κενότερα ἡ ὁ αὐτῇ, τρόμος ὅν τὸ ἀόριστον αὐτοῦ μοι καθίσταται ἐτι τρομερώτερον. Ὀμνίαζε πρὸς φρικτὴν σελίδα τοῦ ἡμερολογίου τῆς ὑπάρξεώς μου κατεχομένην ὁλόκληρον ὑπὸ ἀναμνήσεων σκοτεινῶν, μεταρῶν καὶ ἀκατανόητων. Προσπάθησα νὰ τὰς ἐξαλείψω, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐκ διαλειμμάτων ἐν τούτοις, ὁμοία πρὸς ἥχον ἐκ πνέοντα, κραυγὴ μακρὰ καὶ διαπεραστικὴ, ὥστε προσερχομένη ἀπὸ γυναικὸς, ἐφαίνετο κληττοῦσα τὰ ὡτά μου. Εἶχον ἐκτελέσει πρᾶξιν τινα, ἀλλὰ τίς ἄρα ἦτο αὕτη; Ἀπηυθύνον ὀψιλοφώνως πρὸς ἐμαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ ἡ ἡχώ τοῦ θαλάμου μοι ἐφθόριζεν ἐν εἰδὲ ἀπαντήσεως: Τὸ ἦτο αὕτη;

Παραπλεύρως μου ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο λυχνία τις, καὶ πρὸ αὐτῆς ἔκειτο μικρὸν ἐξ ἐδείου κιθωτίδιον. Ἡ κατασκευὴ τοῦ δὲν ἦτο ἐκτακτὸν, καὶ πολλάκις εἶχον ἰδεῖν αὐτὴν, δίδου ἀνῆκεν εἰς τὸν ἱετὸν τῆς οἰκογενείας ἄλλὰ πῶς ἐδρῆθη αἰφνίς ἐδῶ, ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, καὶ διατὶ ἡ θέα τοῦ μοι ἀνεκοίτης φρίκην, τὸ ἐν αὐτῇ περικείμενον ἦτο ὅλος ἀνά-

ξιον προσοχῆς. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τέλους προσηλώθη ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν σελίδων βιβλίου καὶ τινος ἐν αὐτῷ φράσεως σημειουμένης ὑποκάτω διὰ γραμμῆς Ἦσαν αἱ παράδοξοι ἀλλ' ἀπλοῦστατοι λόγοι τοῦ ποιητοῦ Ἐδν Ζίτταν «Dicebant mihi sodales, si sepulcrum amice visitarem, curus meas a liquidulum fore levatus» (*). Ἀλλὰ διατὶ εὐθύς ὡς ἀνέγνωσα τὰς λέξεις ταύτας αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνέωρθήσαν καὶ τὸ αἷμα ἐτάχυνεν εἰς τὰς πλέγας μου;

Ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἐκρούσθη ἐλαφρῶς, καὶ, ὥχρὸς ὡς πτώμα ἐξεβῆ τοῦ τάφου, ἵστη ὁ θεράπων τις ἀκροπαδοῦντα. Μοι, ὠκλήσεν, ἔχων τοὺς ὀρθαλμοὺς ἀντεστραμμένους ἐκ τοῦ τρόμου, διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης, τρεμούσης, πεπνυγμένης. Τί μοι εἶπεν; Ἡκούτα διακεκωμένους τινὰς φράσεις. Μοι εἶπε, νυκίζω, ὅτι φρικτῶς κραυγὴ ἐτάραξε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ὅτι αἱ ὑπηρεταὶ ὄλοισι συναθροίστησαν καὶ ἡεῖονησαν πρὸς τὸ μέρος: ὁπότεν ἡκούσθη ὁ ἦχος, καὶ τέλος ἡττοκινή του φωνῆ κατέστη φοβερά κατὰ τρόπον ἐμποιοῦντα φρίκην, ὅτε μοι ὠκλήσθη περὶ παραβιάσεως τοῦ φερέτρου, περὶ πτώματος ἀδύφου, ἀπογυμνωθέντος τοῦ σαδάνου του, ἀλλ' ἀκόμη ἀναπνεύοντος ἀπ' ἐμὴ πύλλοντος, ἀκόμη ζῶντος!

Παρετήρησα τὰ ἐνδύματά μου ἦσαν κατὰστικτα ἐξ αἵματος καὶ πηλοῦ. Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, μοι ἔλαβε τὴν χεῖρα: ἔφειρε τὰ στίγματα ἀνθρωπίνων ὀνύχων. Μοι ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου κιεμένου ἀπέναντι τοῦ τοίχου. Τὸ ἐθεώρησα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἦτο λύχνος. Ἐξέβαλα κραυγὴν καὶ ὠρμήσας πρὸς τὴν τράπεζαν ἤρπασα τὸ ἐξ ἐδείου κιθωτίδιον. Ἀλλὰ δὲν εἶχον τὸ θορόν νὰ τὸ ἀνοιξω. Καὶ ἐν τῷ τρόμῳ μου, μοι ἐξέφυγε τῶν χειρῶν, κατέπεσε βρῆρως χαμὰ καὶ συστρεβλῆς ἐς τεμάχια καὶ ἐξ αὐτοῦ διαφυγόντα ἐκυλίσθησαν χαμὰ παρὰ γόνατον κρότον παλαιῶν σιδηρικῶν ὀδοντοχειρουργικὰ τινα ἐργαλεῖα, μετ' αὐτῶν δὲ τριάκοντα δύο μικροσκοπικὰ ἀντικείμενα λευκὰ, διαφανῆ ὡς ὁ ἱσφακνίδους, ἀτινα διεσπάρησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ διπέδου.

K. I. II.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

(Ἀιτήγημα ἀνευ ἐπιλόγου)

Ἡ πρὸς τὸ χαρτοπαίγνιον κλίσις τῆς κυρίας Τουρλάκης εἶνε ἀκατάσχετος. Ἐν ᾧ δὲ σύζυγος τῆς, ὁ κύριος Παντολέων Τουρλάκης, ἐργάζεται ἐν τῷ ραπτικῷ του καταστήματι, αὕτη παραφυλάττει ὅστιθεν τῶν ὀέλων τοῦ παραθύρου τῆς, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸ πρῶτον γνωστὸν, ὅστις θὰ διέλθῃ ἔξωθεν. Προσκαλεῖται εὐθύς ἐνδὲς, ἡ δέσμη τῶν παιγνιοχάρτων σύρεται κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἄχεται μακρὰ καὶ πνευματώδης κοντσίνα, ἐπιφυλάττουσα διὰ τὸν κερδίσαντα δεκάλεπτον γέρας.

Τὴν κλίσιν τῆς δὲ ταύτην ἡ κυρία Τουρλάκη κατῳρῶσε νὰ φιλοδωρήσῃ καὶ εἰς τὸν σύζυγον τῆς, ὅστις, ἀνευ τιμῶν ἐλαττωμάτων, αἵτινα ἀπέκτησεν ἀναμφόβως ἐξ αἰτίας τῆς συζύγου του, δύναται ὁμολογουμένως νὰ θεωρηθῇ πρότυπον ἀρετῆς. Ἀμφότεροι λοιπὸν αἱ σύζυγοι παίζουνσι, καὶ κοινὸν χαρακτηριστικὸν ἐν ᾧ ἀποτυχίας ἔχουν ὅτι ἐξάπτονται ἰμοφότεροι ἐν τῷ χαρτοπαίγνιῳ ὡς εὐφλεκτοὶ ὕλαι ἐπὶ τοῦ πυρὸς.

Κατὰ τὰ λοιπὰ θμως, ὁ κ. Παντολέων μετὰ τῆς συζύγου του ἀποτελοῦσι ζεύγος χαριέστατον, ἀγαπώμενον, μετ' ὅλον τὸν μακρὸν αὐτῶν ὕψικόν βίον (ἀμφότεροι εἶνε ὑπερῆκοντοῦτες) ὡς ἄλλος Πύραμος καὶ Θίσβη, καὶ ἐξακολουθοῦντες νὰ ἐπιβλέπωσιν, ἐκείνος μὲν τὴν κυρίαν του ὡς ἄλλος Ὁθέλλος καὶ ἐκείνη τὸν Παντολέοντα τῆς πλεῖον ἐρον τῆς Ζηλοτύπου Ἦρας. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀμοιβῆς ταύτης ἀντιζηλίας εἶνε, ὅτι ἡ μὲν κυρία ζυλοκοπεῖται συγχαλὶς δίδου χαρτοπαίζει ἀπόντος τοῦ συζύγου, ἔστω καὶ μετὰ στενῶν

(*) Ἰδε τὴν μετάφρασιν τῆς περικυτῆς ἐν τῇ ἐπιστολῇ (β).